

תפ"ח (באר-שבע) 21523-09-12 - מדינת ישראל נ' דמיטרי שדרין

תפ"ח (באר-שבע) 21523-09-12 - מדינת ישראל נ' דמיטרי שדרין מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 21523-09-12

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אלכס דרנבויס

נגד

דמיטרי שדרין

ע"י ב"כ עו"ד ירון דוד

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[02.06.2013]

כב' השופטת ח. סלוטקי - אב"ד

כב' השופט מ. לוי

כב' השופט א. חזק

הכרעת דין

השופטת ח. סלוטקי:

1. כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אינוס- עבירה לפי סעיף 345(ב)(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, עבירה של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של היזק בזדון - עבירה לפי סעיף 452 לחוק. על פי העובדות הנטענות בכתב האישום, בין י.ק. (להלן: "המתלוננת") לנאשם היו יחסי ידידות, הם שוחחו בטלפון ונפגשו מספר פעמים.

ביום 31.8.12 בילו יחד החל משעות הערב, הנאשם, המתלוננת, קטיה- חברתה של המתלוננת וקיריל- חברו של הנאשם, בדירתה של המתלוננת בבאר שבע (להלן: "הדירה"), הם יצאו ממנה וחזרו אליה. במהלך הערב שתו שתייה חריפה ורקדו. קטיה עזבה את הדירה והמתלוננת ביקשה מהנאשם ומקיריל לעזוב.

קיריל עזב, אך הנאשם, למרות בקשות המתלוננת, סירב לעשות כן, אחז בידי המתלוננת וזרק אותה על המיטה, התיישב מעליה, פתח את מכנסיו והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת בכוח.

למרות התנגדות המתלוננת ובקשותיה שילך, הנאשם המשיך לשבת מעליה, אחז בידיה בכוח מעל לראשה, הפשיט אותה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת בניגוד לרצונה. במהלך האירוע דרש הנאשם מהמתלוננת שתסתום את הפה ואיים שיחתוך אותה.

בשל מעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות, שטפי דם תת עוריים בשתי הידיים ושטף דם תת עורי בנרתיק. הנאשם קם ודיבר בטלפון, המתלוננת התלבשה והלכה למטבח, הנאשם הורה לה לשבת על כיסא ולא לצאת מהמטבח, כן איים עליה בכך שהניף לעברה בקבוק וודקה. לאחר מכן עזב הנאשם את הדירה. סמוך לאחר מכן, שבר את דלת הזכוכית בכניסה לבניין.

2. תשובת הנאשם לאישום

במענה לכתב האישום הודה הנאשם בשבירת דלת הזכוכית בכניסה לבניין המגורים של המתלוננת. הנאשם כפר בביצוע שאר העבירות המיוחסות לו.

הנאשם הודה כי במהלך השבועות שלפני האירוע נרקמו יחסים בינו ובין המתלוננת, אולם הוסיף, כי יחסיהם היו מעט מעבר ליחסי ידידות, וכי דובר במה שיכול היה להיות ראשיתה של מערכת יחסים. לטענתו, הכיר את המתלוננת כ-3-4 שבועות עובר לאירוע מושא כתב האישום, הם יצאו יחד ואף קיימו יחסי מין פעם אחת לפני האירוע הנטען. לטענתו לא מדובר ביחסי ידידות "אפלטוניים" כנטען בכתב האישום.

לטענת הנאשם, קיריל אכן עזב את הדירה כנטען בכתב האישום, אולם המתלוננת לא ביקשה מקיריל לעזוב אלא הנאשם הוא שביקש ממנו להתנתק לו בחוץ, אז המתלוננת משכה את הנאשם לחדר השינה שלה והשכיבה אותו על מיטתה בעודם שתויים. תוך כדי שמשכה אותו מהסלון למיטה ותפסה באזור איבר מינו, קרעה המתלוננת את כפתור מכנסיו והכפתור נמצא בדירתה.

הנאשם טען כי המתלוננת קיימה עימו יחסי מין מרצונה, תוך שיתוף פעולה מלא כשהיא צועקת "דוויו" "דוויו", סוגרת מעליו את רגליה, מחבקת אותו, מנשקת אותו ומתנועעת בעוצמה. מדובר במתלוננת אשר יכלה, לו רצתה, להדוף בקלות את הנאשם אך לא עשתה כן, מאחר והייתה מעוניינת בקיום יחסי המין עימו. הנאשם כפר בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה בכלל ובכוח בפרט. כן טען כי עזב את דירת המתלוננת למרות שהיא רצתה שישאר לישון איתה. לטענתו, ככל שלמתלוננת היו חבלות, הן נגרמו כתוצאה מיחסיהם העוצמתיים, אשר בלהט הדברים נעשו בהסכמה, ותו לא. גרסת התביעה מושתתת על עדות המתלוננת, עדותה של חברתה קטיה ועדות השוטרת מרינה בלוב אשר פגשה במתלוננת מיד בסמוך לאחר האירוע.

עד התביעה קיריל עזב את הארץ ולא העיד.

כמו כן הוגשו בהסכמה- חוות דעת רפואית ותעודות רפואיות- ת/1, ת/2; אמרות הנאשם (ת/3 - ת/5); דו"ח ביצוע עימות (ת/6); וצילום מסך מכשיר סלולארי (ת/7).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כמו כן הוגשו מטעם ההגנה הודעות המתלוננת במשטרה (נ/1-2); דו"ח פעולה (נ/3) ודו"ח קצין ממונה (נ/4).

3. גדר המחלוקת

גדר המחלוקת העיקרי הוא אפוא בשאלה אם יחסי המין בין המתלוננת לנאשם התקיימו בהסכמתה אם לאו. בנוסף קיימת מחלוקת אם הנאשם החדיר את אבר מינו לפיה של המתלוננת.

4. להלן תובא תמצית הראיות:

4.1. עדות המתלוננת י.ק.

המתלוננת בת עשרים, עולה חדשה המתגוררת בעיר באר שבע בדירה שכורה, לומדת באולפן ועובדת כמטפלת. המתלוננת הגיעה לארץ בחודש פברואר 2012, לדבריה, העברית שלה ברמה נמוכה.

את הנאשם הכירה באמצעות חבר משותף ששמו יורי, באוגוסט 2012.

לדבריה, בזמנו ידעה כי שמו של הנאשם דימה, שהוא בן 29 וכי הוא מתגורר ברחוב מצדה. בין המתלוננת לנאשם היה קשר טלפוני ובנוסף יצאו לטייל פעמיים, פעם אחת בפארק ופעם שנייה הלכו לחברים של הנאשם. לדברי המתלוננת, היא התנשקה עם הנאשם פעם או פעמיים.

המתלוננת העידה כי ביום האירוע שוחחה עם הנאשם בטלפון פעמים רבות והוא הציע לה להיפגש עימו. בערב, הגיעה לדירתה של המתלוננת חברתה קטיה והשתיים התכוונו לצאת לבילוי משותף במועדון. באותו הזמן התקשר הנאשם למתלוננת והציע להן להיפגש עימו ועם חברו קיריל והמתלוננת וחברתה הסכימו להצעתו. בטרם הגיעו הנאשם וקיריל לדירה, יצאו המתלוננת וקטיה לרכוש בקבוק וודקה.

כשהנאשם וקיריל הגיעו לדירה ארבעתם שנו וודקה, האזינו למוזיקה ורקדו, אחר כך יצאו למועדון. המתלוננת וחברתה נכנסו למועדון, אולם הנאשם וקיריל לא הורשו להיכנס והם המתינו מחוץ למועדון, תוך שהם מתקשרים אל המתלוננת ולקטיה.

לדברי המתלוננת, לאחר כשעה ששהו במועדון, מאבטחי המועדון הוציאו אותן מהמועדון, בשל הרעש שעשו כששוחחו בטלפון. כשיצאו, נפגשו עם הנאשם וקיריל והחליטו לקנות בקבוק וודקה נוסף ולחזור לדירה. בהגיעם לדירה, שוב שנו וודקה, האזינו למוזיקה ורקדו.

המתלוננת העידה כי איננה זוכרת בדיוק מה היה, אולם העידה כי התנשקה מספר פעמים. המתלוננת לא זכרה בדיוק האם היה זה עם הנאשם או עם קיריל.

לדברי המתלוננת, בהמשך, הנאשם נכנס לחדר השינה ונשכב על המיטה לצידה של קטיה שהייתה על המיטה. אחר כך, קטיה אמרה למתלוננת כי קיבלה מסרון מהחבר שלה וכי עליה ללכת, המתלוננת יצאה ללוות את חברתה ושבה לדירה. בשובה לדירה, המתלוננת כיבתה את המוזיקה שהתנגנה מהמחשב ואמרה לנאשם ולקיריל כי עליהם לעזוב, כי כבר מאוחר. קיריל עזב את הדירה, אולם הנאשם סירב לעזוב ואמר כי ישאר ללון בדירת המתלוננת. הנאשם נותר בדירת המתלוננת למרות בקשתה העיקשת של המתלוננת שיעזוב את הדירה, ועל אף שאמרה לו כי תזמין משטרה ואמר לה "אל תפחידי אותי עם משטרה".

הנאשם רמז למתלוננת כי הוא מעוניין לקיים עימה יחסי מין והיא ביקשה ממנו ללכת.

הנאשם זרק את המתלוננת על המיטה והתיישב עליה, הוריד את מכנסיו וניסה להחדיר את איבר מינו לתוך פיה של המתלוננת עד שהצליח. המתלוננת ניסתה להשתחרר ממנו, ביקשה ממנו שירד ממנה ואמרה לו כי קשה לה לנשום, אולם הנאשם נותר מעליה תוך שהוא מחזיק את ידיה מעל לראשה. הנאשם הפשיט את המתלוננת והחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה. לדברי המתלוננת, היא ניסתה להתנגד ולצעוק אולם משום שהייתה שתויה, כוח התנגדותה נחלש. הנאשם אמר למתלוננת לשתוק ואף איים עליה כי יהרוג אותה.

לדברי המתלוננת בזמן שהנאשם אנס אותה צלצלו המכשירים הסלולאריים שלה ושל הנאשם. אחר כך ראתה שהיה זה קיריל שהתקשר. מכשירה הסלולארי של המתלוננת היה מונח על המיטה מתחת לכרית. כשהנאשם סיים, הוא קם מהמתלוננת, התהלך בחדר ודיבר בטלפון ותוך כדי זה נטל מהמתלוננת את בגדיה ומנע ממנה להתלבש. בהמשך, המתלוננת לבשה כותונת לילה ויצאה אל המטבח, אז הבחינה כי מישהו חיטט בתיקה. לדברי המתלוננת, היא שאלה את הנאשם על כך, אולם הוא התעלם ממנה ועשה עצמו כאילו אינו שומע. הנאשם לקח את מכשירה הסלולארי של המתלוננת וניסה לזרוק אותו דרך החלון, המתלוננת חסמה את דרכו של הנאשם לחלון וניסתה לקחת ממנו את מכשירה הסלולארי ולמנוע ממנו לזרוק אותו.

לדבריה, כשלקחה את מכשירה הסלולארי, הנאשם אמר לה שלא תעז להתקשר לאף אחד והמתלוננת שלחה לקטיה מסרון, בו ביקשה ממנה שתזמין משטרה. לדברי המתלוננת, כשהנאשם נכנס למטבח היא רצתה לקום מכיסאה ולצאת, אולם הנאשם מנע זאת ממנה וכשניסתה שוב ושוב לקום, הנאשם נטל בקבוק וודקה שהיה מונח על השולחן והניפו "כאילו ככה תנועה מעלי" ואמר למתלוננת שאם תזוז שוב, הוא יכה אותה.

לדברי המתלוננת לפני שהנאשם עזב את הדירה הוא שאל האם שכח משהו, המתלוננת נתנה לו את משקפי השמש שלו והוא הלך. מיד לאחר מכן, המתלוננת נכנסה להיסטריה ולפאניקה והתקשרה לכמה מחבריה. בין היתר, התקשרה לקטיה וביקשה ממנה שתזמין משטרה, כן התקשרה למקסים ולסמיר (האחרון היה בזמן - לפני המועד מושא כתב האישום - חבר של המתלוננת).

לדברי המתלוננת, במהלך שיחת הטלפון עם קטיה, הנאשם וקיריל עמדו מתחת לחלון דירתה והיא שמעה את קולם, אחר כך שמעה קול נפץ של זכוכית. אז קיריל עלה לדירתה של המתלוננת, דפק בדלת וביקש את השעון של הנאשם. המתלוננת לא פתחה את הדלת ואמרה לו שירד למטה והיא תזרוק אליו את השעון דרך החלון וכך עשתה. בהמשך ולאחר שהנאשם וקיריל עזבו, הגיעה נידת משטרה. השוטרים שהגיעו לקחו את המתלוננת לתחנת המשטרה, כמו כן לקחו את בגדיה.

חקירה ראשונה נערכה על ידי שוטרת דוברת השפה הרוסית- מרינה (להלן: "השוטרת מרינה"). לדברי המתלוננת, החקירה נערכה בחוץ "השוטרת ירבה בתוך המכונית, אני עמדת ליד המכונית והיא הכל רשמה". (עמ' 22-23 לפרוט'). בהמשך המתלוננת נחקרה שוב, על ידי חוקר ובליווי מתורגמן. לאחר אותה חקירה נלקחה המתלוננת לבית החולים "סורוקה", שם נערכה לה בדיקת אונס במהלכה סיפרה המתלוננת אודות האירוע. אחר כך, המתלוננת הובאה שוב לתחנת המשטרה ומשם הוחזרה לביתה. בהמשך, נערך עימות בין המתלוננת לנאשם. באשר לחבלות בגופה של המתלוננת, העידה כי כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לה חבלות בידיים, בצוואר וכן באיבר מינה. את החבלות בידיה הסבירה המתלוננת בלפיתתו של הנאשם את ידיה.

באשר לזמנים בליל האירוע, העידה המתלוננת כי איננה זוכרת כיום את הזמנים (המדויקים) והוסיפה כי בעת שנתנה הודעתה במשטרה זכרה טוב יותר.

המתלוננת אישרה את דבריה שנמסרו למשטרה ביום האירוע. לדבריה, קטיה הגיעה לדירתה בשעה 21:00, בשעה 23:40 יצאו המתלוננת, קטיה, הנאשם וקיריל למועדון ובשעה 01:00 לערך, יצאו המתלוננת וקטיה מהמועדון.

בעניין הודעות המסרונים ששלחה לקטיה, העידה המתלוננת כי שלחה שתי הודעות, הודעה אחת שלחה בעת שביקשה מהנאשם לעזוב את דירתה (לפני האונס), והודעה שנייה שלחה לאחר האונס. בשתי ההודעות ביקשה המתלוננת מקטיה שתזמין משטרה.

בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי מלבד שתי הפעמים שנפגשה עם הנאשם, הם נפגשו פעם נוספת והלכו יחד לקניון הנגב. כמו כן אישרה כי במהלך תקופת היכרותם התחבקו והתנשקו כמה פעמים, אולם שללה את הטענה לפיה קיימה יחסי מין עם הנאשם עובר לאירוע מושא כתב האישום. כמו כן שללה את הטענה לפיה, הנאשם רכש בעבורה סנדלים בסך של 750 ₪.

המתלוננת שללה את טענת ההגנה לפיה, הנאשם לא הוריד את תחתוניה אלה הסיטם הצידה בלבד.

באשר לשיחת הטלפון מקיריל, לה ענתה המתלוננת, העידה כי איננה זוכרת מתי בדיוק התקיימה השיחה האמורה והוסיפה כי היה זה בשלב שבו דרשה מהנאשם לעזוב את הדירה והיא קיוותה שכך יקרה.

המתלוננת העידה כי מאז קרות האירוע יש לה בעיית זיכרון וכי היא מטופלת בגינה.

המתלוננת העידה אודות ניסיון הדחתה מעדותה וסיפורה כי בראש השנה הגיעו אליה שני אנשים, האחד המכונה בשם וובה - מישהו שהיא מכירה והשני שאיננה מכירה ואשר הציג עצמו כחבר של הנאשם מהכלא. הם אמרו למתלוננת כי אמו של הנאשם עומדת למות וכי היא היחידה שיכולה להצילו מהמצב בו הוא נמצא. כמו כן הציעו למתלוננת כסף. המתלוננת סירבה להצעתם ומאז לא ראתה או דיברה איתם שוב. לדברי המתלוננת, היא סיפרה על כך לאביה. בהמשך סיפרה על כך גם לעובדת הסוציאלית וכן לפרקליטות (ביום 7.11.12). המתלוננת הסבירה את ההשתהות בדיווח בכך שלא רצתה שיגרמו לה, או לאלה שפנו אליה, בעיות.

המתלוננת נשאלה בדבר מערכות יחסים קודמות שהיו לה. בין היתר נשאלה אודות מערכת היחסים עם סרגיי (להלן: "סרגיי" ו/או "סירוזה"). המתלוננת שללה את הטענה לפיה דרשה ממנו כסף בטענה שהיא בהריון ממנו.

לדברי המתלוננת, סרגיי הוא אדם נשוי ובאחת הפעמים שנפגשו מישהו סיפר כהלצה שהמתלוננת בהריון מסרגיי והשאר האמינו, המתלוננת רצתה לבדוק את רגשותיו של סרגיי ואמרה לו במרומז שהיא בהריון. לדברי המתלוננת, הוא הציע לה לעשות הפלה והיא קיבלה את התשובה שרצתה ולכן הם נפרדו. לדבריה, היא רק בדקה את סרגיי ולא ניסתה להוציא ממנו כסף. המתלוננת אישרה כי הכירה את הנאשם בזמן שהייתה במערכת יחסים עם סרגיי, אולם שללה את הטענה לפיה, התייעצה עם הנאשם כיצד להוציא מסרגיי כסף.

המתלוננת נשאלה בדבר מערכת יחסיה עם סמיר והגדירה את מערכת היחסים שלה עמו כ"מוזרים". לדבריה סמיר הוא בדואי והיא רוסייה והיא שוחחה עימו ברוסית אולם לא ידעה מה הבין ומה לא. באשר ליום האירוע, העידה כי איננה זוכרת האם כשהתקשרה אליו, לאחר האונס, אמרה לו כי נאנסה.

4.2. עדות מרינה בלוב, שוטרת בסיוור משטרת באר שבע

לדברי מרינה השוטרת, הייתה זו משמרת לילה כשהתקבל דיווח מהמוקד על אירוע של חשד לאונס ברחוב רמב"ם בעיר העתיקה בבאר שבע.

השוטרת הגיעה לדירת המתלוננת וזו, סיפרה לה אודות האירוע. לאחר מכן, ליוותה את המתלוננת לתחנת המשטרה והעבירה את האירוע להמשך טיפול למחלקת חקירות.

השוטרת העידה בדבר תוכן דו"ח הפעולה- נ/3. לדבריה, העמוד הראשון בדו"ח - "פרטי המקרה" זהו המלל בדבר האירוע שהתקבל, אותו קראה ועל פיו הגיעה למקום האירוע.

הדף השני "פרטי הטיפול באירוע", נכתב על ידי השוטרת, שם כתבה את מה שסיפרה לה המתלוננת וכן את הדברים שביצעה במהלך הטיפול באירוע. לדבריה, הדברים נכתבו בנוכחותה של המתלוננת. הדברים בין המתלוננת לשוטרת נאמרו בשפה הרוסית, השוטרת דוברת השפה ברמת שפת אם.

על פי העדות, השוטרת דיווחה לחוקר התורן אודות האירועים כפי שסיפרה לה המתלוננת. החוקר אמר לשוטרת לומר למתלוננת שהיא תילקח לבדיקה בבית החולים ובמידה ויתברר שהיא משקרת היא תועמד לדין, והמתלוננת אמרה בתגובה כי הדבר שמפריע לה הוא שנגנבו ממנה 300 שקלים. כמו כן, אמרה המתלוננת כי היא מפחדת להגיש תלונה שמא הנאשם יעשה לה משהו.

השוטרת העידה כי רשמה בדו"ח את הדברים הנ"ל בתחנת המשטרה ולאחר השיחה בינה לבין חוקר המשטרה.

העדה נשאלה בדבר שיחת טלפון שקיימה עם הנאשם בעניין השעון שלו שהשאיר בדירת המתלוננת והשיבה כי איננה זוכרת שביצעה שיחת טלפון כזאת ואילו הייתה מתקיימת שיחה כזאת היא הייתה רושמת על כך בדו"ח.

העדה שללה את הטענה לפיה עלה בה חשד כי המתלוננת משקרת.

4.3. עדותה של קטיה א.

העדה כבת 20, הגיעה לארץ בשנת 2006, עובדת בבית אבות. היא הכירה את הנאשם והמתלוננת באמצעות החבר שלה- יורי. בינה ובין המתלוננת היה קשר של חברות, שוחחו בטלפון ונפגשו מספר פעמים, אולם הגדירה את היחסים ביניהן "לא שהיינו חברות ממש קרובות".

לדברי קטיה, כשעה לאחר שעזבה את דירת המתלוננת, היא קיבלה מסרון מהמתלוננת בו המתלוננת ביקשה ממנה שתתקשר למשטרה ולא הסבירה מדוע ומכיוון שקטיה ידעה שהמתלוננת נמצאת עם הנאשם ולא חשבה שיכול לקרות לה משהו, היא לא התקשרה למשטרה.

כעבור שעה המתלוננת התקשרה אל קטיה. לדבריה, היא לא הבינה את המתלוננת ולא ידעה האם היא בוכה או צוחקת. המתלוננת אמרה לה שהנאשם שבר את החלון ו"הרים עליה את הידיים". באשר למה שעשה לה הנאשם, קטיה העידה כי המתלוננת לא אמרה כי הנאשם אנס אותה אלא אמרה את הביטוי "דפק" (עמ' 109 לפרוט' ש' 24).

קטיה העידה באשר לשני המסרונים שקיבלה מהמתלוננת באותו הערב, כפי שמופיעים בצילום ממסך מכשיר הטלפון הנייד שלה- ת/7.

הודעה ראשונה נתקבלה במכשירה הסלולארי בשעה 02:40 לפנות בוקר ובה כתוב "תזמיני משטרה". בשעה 02:50 קטיה השיבה למתלוננת במסרון "איך". הודעה שנייה התקבלה בשעה 04:00 לפנות בוקר ובה כתבה המתלוננת "אני מבקשת ממך תזמיני משטרה וזהו".

באשר לכמות השתייה החריפה ששתו באותו הערב, העידה קטיה כי ארבעתם ביחד שתו כבקבוק. לדבריה, כשקיריל והנאשם הגיעו לדירת המתלוננת הם היו "קצת שיכורים" (עמ' 98 לפרוט', ש' 27). לדבריה של קטיה, הנאשם והמתלוננת היו בעיניה "כמו כל זוג לא יודעת, כמו חבר וחברה" (עמ' 99 לפרוט', ש' 22), המתלוננת סיפרה לה שהנאשם הביא לה פרחים, שהם הלכו יחד לקניון ושהנאשם נתן למתלוננת כסף לקנות נעליים. יחד עם זאת, העידה כי המתלוננת לא סיפרה לה שקיימה יחסי מין עם הנאשם עובר לאירוע מושא כתב האישום.

4.4. עדות הנאשם

הנאשם העיד אודות היכרותו את המתלוננת. לדבריו, המתלוננת התגוררה באותו בניין מגורים בו התגוררה אימו, שם התגורר גם הוא עם חברתו לשעבר. בקומה הרביעית התגורר חברו יורי. בדירתו של יורי נהג הנאשם לבלות אחרי יום עבודה ושם הכיר את המתלוננת. לדברי הנאשם, הוא נפרד מחברתו והחל במערכת היחסים עם המתלוננת. לדבריו, בינו ובין המתלוננת התקיימו שיחות טלפון וכן מספר פגישות, במהלכן, יצאו לחברים, טיילו בפארק בשכונה א' ופעם אף נתן לה כסף לקניות בקניון הנגב. לדברי הנאשם, לאחר הפגישה בפארק הם קיימו יחסי מין בביתה של המתלוננת. באשר ליום האירוע, העיד הנאשם כי בשעה שבע בבוקר התקשר להעיר את המתלוננת, לבקשתה, כפי שעשה גם בעבר. באותה שיחה המתלוננת שאלה את הנאשם מהן תוכניותיו לערב ועדכנה אותו כי היא, קטיה, יורי ואחיו של יורי שהגיע לביקור מרוסיה, מתכוונים לצאת לבלות במועדון הטרמינל הממוקם בסמוך לביתה של המתלוננת. הנאשם היה צריך לקבל סכום כסף (₪ 3,000) שנשלח אליו מידידתו מאוקרינה- אלכסנדרה, באמצעות אדם שהגיע לארץ ולכן התנה את הצטרפותו לביילוי בכך שיקבל את הכסף.

הנאשם העיד כי ביקש מהמתלוננת להתקשר לאלכסנדרה ולומר לה היכן הוא ממתין לבחור שיביא לו את הכסף. לדבריו, המתלוננת קינאה ושאלה שאלות אודות אלכסנדרה והנאשם הסביר לה כי אלכסנדרה היא ידידה שלו מגיל צעיר וכי היא נשואה ויש לה ילד ואין בינו לבינה כל קשר רומנטי. בהגיעו לדירת המתלוננת היו לנאשם 500 ₪.

קודם לפגישתו עם המתלוננת באותו הערב נפגש עם שני חברים שלו בפארק והם עשו פיקניק ושתו וודקה, אז המתלוננת התקשרה אליו והזמינה אותו לבוא אליה. לדבריו, במהלך הפיקניק הוא, קיריל והחבר הנוסף שהיה עמם שותו ביחד חצי בקבוק וודקה. בזמן שהנאשם וחברו היה בדרכם אל המתלוננת, קטיה ויליה קנו בקבוק וודקה 'פרפקט' והנאשם וקיריל הגיעו עם חצי בקבוק 'סמירנוף'. בהגיעם לבית של יוליה, הם שותו את הסמירנוף, ניגנו מוזיקה במחשב, אכלו שותו ורקדו. בשעה 24:00 לערך יצאו מהבית והלכו למועדון. לדברי הנאשם, הבנות נכנסו למועדון וקיריל שהיה לבוש בשורטס ונעלי בית לא הורשה להיכנס ולכן הנאשם בחר גם הוא לא להיכנס והם המתינו להן מחוץ למועדון. לדבריו, הוא מודע לקוד הלבוש הנהוג במועדונים. הנאשם וקיריל היו לבושים בבגדים איתם הגיעו לפיקניק (קודם למפגש עם המתלוננת וקטיה) והם התכוונו להחליף בגדים לפני היציאה למועדון, אולם הנאשם הציע לקיריל שינסו להיכנס למועדון בלבוש זה כי אין מי שיסיע אותם לביתם.

הנאשם העיד כי התקשר למתלוננת ולקטיה מספר פעמים. בהמשך, לאחר כעשרים דקות-חצי שעה, המתלוננת וקטיה גורשו מהמועדון. לדבריו, בדרכם לדירת המתלוננת הם ביקשו לקנות בקבוק וודקה, אולם לא מכרו להם בשל השעה המאוחרת ולכן קנו מיץ אשכוליות. בהגיעם לדירה, המתלוננת וקטיה הציעו להם לשתות מהוודקה 'פרפקט' אולם הנאשם סירב משום שאיננו נוהג לשתות את הסוג הזה. בהמשך, הנאשם יצא מהדירה ועישן סם המכונה "נייס גיי", דבר שהכעיס את המתלוננת ולכן הוא הבטיח לה שלא יעשן עוד.

בדירה הם המשיכו לרקוד ובשעה 02:00 לערך, קטיה שהייתה על המיטה בחדר השינה ושיחקה במכשירה הסלולארי, קמה והלכה. לדברי הנאשם, הם לא הבינו מדוע הלכה ושיערו שנפגעה ממשו או שלא התייחסו אליה. בהמשך, התנגן שיר רגוע והנאשם והמתלוננת רקדו "ככה בחיבוק". אז החלה המתלוננת, לטענת הנאשם, להכניס את ידה לתוך הג'ינס של הנאשם, ולדבריו הוא הבין מה הולך לקרות.

הנאשם הציע למתלוננת שקיריל ייצא מהדירה משום שלא נעים לו לקיים עימה יחסים בנוכחותו ולכן ביקש מקיריל שימתין לו בחוץ.

הנאשם נשאר עם המתלוננת לבד בדירה והם עברו למיטה, שם עזרו אחד לשני להתפשט והמתלוננת קרעה את כפתור הג'ינס של הנאשם.

לדברי הנאשם, המתלוננת לא פשטה את תחתוניה והוא רק הזיזם הצידה. לדברי הנאשם, הם קיימו יחסי מין בהסכמה והמתלוננת אף צעקה ברוסית "דוווי" והוא הבין מכך שנעים לה והיא מעוניינת בכך.

כן העיד, כי בשל השפעת המשקאות האלכוהוליים והסם שעישן, התקשה להגיע לזקפה והוא התבייש בכך ורצה ללכת. המתלוננת שלא רצתה שילך "שיחקה" באיבר מינו והם קיימו יחסי מין. המתלוננת יצאה מהחדר והלכה אל המטבח, הנאשם התלבש וכשיצא אל המטבח, המתלוננת אמרה לו שכספה נעלם. לדברי הנאשם, למיטב ידיעתו, לא היה למתלוננת כסף, שכן היא ביקשה ממנו כסף. הנאשם העיד כי המתלוננת ביקשה ממנו שלא ילך, אולם הוא סירב. לדבריו, במהלך קיום יחסי המין, בינו לבין המתלוננת, קיריל התקשר מספר פעמים. באחת מהן הנאשם ענה לשיחה ואמר לקיריל שלא ילך וימתין לו עד שיבוא. לשיחה אחרת, ענתה המתלוננת ואמרה לקיריל שהנאשם כבר מגיע אליו. לדברי הנאשם, לאחר שירד מדירתה של המתלוננת, התקשר אליה, שלח לה הודעת SMS, אולם המתלוננת לא ענתה לו. לדבריו שלו, הנאשם חזר לכיוון דירתה של המתלוננת, התקשר אליה, שלח לה הודעת SMS, אולם המתלוננת לא ענתה לו. לדבריו הנאשם, הוא עשה זאת מהטלפון של קיריל משום שלא היו לו שיחות יוצאות. כשהנאשם וקיריל הגיעו לבניין המגורים בו מתגוררת המתלוננת, החלו לצעוק למתלוננת, אך היא לא ענתה ואחד השכנים ביקש שיפסיקו לצעוק או שהוא יזמין משטרה. לדברי הנאשם, הוא דפק עם ידו על דלת הזכוכית בכניסה לבניין, שבר אותה, פתח את הדלת ונכנס לבניין. אחר כך, דפק על דלת ביתה של המתלוננת וביקש את משקפי השמש שלו והשעון. המתלוננת נתנה לו אותם, והוא יצא משם ונסע עם קיריל במונית.

הנאשם הגדיר את יחסיו עם המתלוננת כמערכת יחסים של בני זוג, יחסים רומנטיים. לדבריו, השינוי ביחסה של המתלוננת כלפיו, ממצב שקיימה עמו יחסי מין בהסכמה ועד לכך שלא השיבה לשיחות הטלפון ממנו, נובע מקנאה. הנאשם בדעה כי המתלוננת חשבה שהוא הולך לקיים יחסי מין עם קטיה. לדבריו, יחסיה של קטיה עם יורי היו גלויים לכל, ולא ידע להסביר מדוע, כטענתו, המתלוננת חשבה שיש לו יחסים עם קטיה. באשר לחבלה באיבר מינה של המתלוננת, העיד הנאשם כי איננו יודע כיצד היא נגרמה והוסיף כי ייתכן שנגרמה מכך שבעת קיום יחסי המין עם המתלוננת, הזיז את התחתונים שלה. לנאשם לא היה הסבר לחבלות שעל ידיה של המתלוננת. באשר לשני המסרונים ששלחה המתלוננת לקטיה, אמר הנאשם "שזה היה בנוי, בנוי לפני שעה שלוש, כל הקומבינה הזאת לגבי עם י." (130).

5. דיון והכרעה

5.1. מהימנות המתלוננת

עדות המתלוננת הותירה עלי רושם חיובי ומהימן. המתלוננת נדרשה לספר אודות האירוע מספר רב של פעמים. הודעתה הראשונה נמסרה לשוטרת מרינה, במקום האירוע, ביום 1.9.12, בשעה 04:30 לערך (נ/3 ועדותה של השוטרת מרינה); אמרתה הראשונה במשטרה (נ/1) נגבתה בתחנת משטרת באר שבע בבוקר של יום האירוע בשעה 09:20; בשעה 13:30 לערך נבדקה המתלוננת על ידי ד"ר שהם, גם לה סיפרה המתלוננת את פרטי האירוע; בהמשך היום בשעה 15:30, נפגשה המתלוננת עם עובדת סוציאלית בבית החולים סורוקה, המתלוננת סיפרה לה אודות השתלשלות העניינים באותו הערב ואת שאירע לה; כמו כן, עמדה המתלוננת בעימות עם הנאשם ביום 4.9.12 (ת/6) וביום זה גם מסרה אמרה נוספת- נ/2. המתלוננת מסרה את גרסתה שוב בעדותה בבית המשפט. המתלוננת עמדה על גרסתה בחקירה נגדית ארוכה ומתישה ולא נמצאו סתירות מהותיות בין עדותה בבית המשפט לאמרותיה בחקירתה במשטרה. מעיון בכל הודעותיה, אמרותיה ועדותה של המתלוננת, עולה תמונה אחת, אחידה ועקבית, בה מתארת המתלוננת את שאירע באותו הערב, החל מהפגישה הקבוצתית בדירה ועד לאירוע מושא כתב האישום. גרסתה העקבית של המתלוננת מלמדת על מהימנותה. אומנם, עולה מדוח הפעולה (נ/3) וכן מעדותה של המתלוננת, כי סמיר, שהזעיק את המשטרה למקום האירוע, לא ידע על תלונת המתלוננת על כך שנאנסה, אך מנ/3 עולה כי סמיר דיווח למשטרה בשעה 04:31, כי בהיותו בבסיס צה"ל קיבל שיחה מהמתלוננת "בחורה עולה חדשה דוברת רוסית כאשר היא בוכה ונסערת", בשיחה עם המתלוננת היא ביקשה שניידת תגיע למקום כמה שיותר מהר כיוון "שהיא נסערת ומפחדת" וכי שני הבחורים נמצאים מתחת לבניין שלה ורוצים להיכנס.

בעקבות כך הגיעה, מספר דקות לאחר מכן, השוטרת מרינה לביתה של המתלוננת ומיד בהגיעה, כאמור לעיל, סיפרה לה המתלוננת את כל השתלשלות האירועים כולל תלונת המתלוננת בדבר אינוסה על ידי הנאשם. יש לזכור כי מדובר במתלוננת שהיא עולה חדשה, שהייתה בזמן האירוע כחצי שנה בלבד בארץ ולא דיברה עברית (וגם לא ערבית). כשדיברה עם סמיר, הייתה נסערת, מפוחדת ובוכייה, כך שאין בעובדה שלא דיווחה לסמיר על האונס כדי לפגום במהימנותה.

אשר לעדותה של מרינה, לפיה, לאחר שפגשה במתלוננת בביתה, היא דיווחה לחוקר אבוטבול על פרטי האירוע והוא ביקש ממנה למסור למתלוננת שהיא תילקח לבית החולים לבדיקה ובמידה והיא משקרת היא תועמד לדין: - לדברי מרינה, לאחר שמסרה זאת למתלוננת "היא חשבה ואמרה שהדבר שמפריע לה זה שגנבו לה 300 ₪ והיא מפחדת להגיש עליו תלונה שלא יעשה לה משהו" (ראה נ/3, עמ' 2).

אקדים ואומר כי לא היה מקום לדברים שנמסרו למתלוננת על ידי השוטרת מרינה בשם החוקר אבוטבול, בעיקר לאור עדות מרינה כי לא התרשמה שהמתלוננת אינה דוברת אמת ובוודאי שלא היה מקום לדברים משהחוקר אבוטבול כלל לא פגש את המתלוננת.

על פי הדברים שמסרה המתלוננת לחוקרת מרינה, כעולה מנ/3, לא היה בסיס להטיל ספק בגרסת המתלוננת. כאשר נחקרה המתלוננת בעניין הדברים האמורים בנ/3 והסנגור הטיח במתלוננת כי אמרה לשוטרים שמה שהיה חשוב לה ושבינו הזמינה את המשטרה הוא שגילתה שארנקה נפתח ונעלמו ממנו כמה מאות שקלים, השיבה המתלוננת "לא. לא בגלל זה הזמנתי את המשטרה, בגלל הארנק. כסף זה בא והולך אם הוא לא זוכר אני אזכיר לו אני ביקשתי מחברה קטיה להזמין משטרה ורק כשנשארו לבד... השוטרת שאלה אותי מה יותר מאכזב אותי זה שמה שהוא עשה לך? או זה שהכסף נעלם? ואני עניתי שגם זה וגם זה. אבל לרגע זה הייתי בשוק ולא יכולתי להתרכז במחשבה" (עמ' 65 ש' 3-6, 29-31). מעדות המתלוננת וכפי שיפורט להלן, עולה, כי ביקשה מהנאשם שיעזוב, כשנשארו לבד ומשסרב, שלחה מסרון לחברתה קטיה שתזמין משטרה. היינו, שעוד קודם שגילתה כי חסר לה כסף בארנק, ביקשה מחברתה להזמין משטרה. לדברי המתלוננת המצוטטים לעיל, "כסף זה בא והולך".

המתלוננת הסבירה שבתשובה לשאלת החוקרת, מה יותר מאכזב, האונס או גניבת הכסף, השיבה ששני הדברים מאכזבים אך הוסיפה ואמרה כי באותה עת הייתה "בשוק" ולא יכלה להתרכז במחשבתה. הסבריה של המתלוננת מהימנים עלי.

בעניין זה אציין כי המתלוננת העידה, כי ביום 16.9.12 (כתב האישום הוגש ביום 9.9.12- ח.ס.), פנה אליה חבר של הנאשם וניסה להניעה מלמסור עדות בבית המשפט והבטיח לה שיתנו לה כסף בתמורה לכך שתסייע לנאשם והיא סירבה. כמו כן ניסה אותו חבר לעורר את רחמיה של המתלוננת על הנאשם ואמר לה שאמו עומדת למות. סירובה של המתלוננת להצעה האמורה, תומך בגרסתה כי הזמנת המשטרה לא הייתה בשל גניבת הכסף מארנקה אלא בשל אינוסה.

בסירוב האמור יש גם כדי לתמוך בגרסתה של המתלוננת, כשלעצמו, זאת בנוסף לחיזוקים הממשיים לעדותה, שיפורטו להלן.

המתלוננת סיפרה על התנהלותה באותו ערב מבלי ליפות אותה ומבלי לגרוע ממנה. המתלוננת סיפרה כי שתתה כמות גדולה של משקאות אלכוהוליים באותו ערב, עובר לאירוע. המתלוננת סיפרה כי רקדה עם הנאשם ואף שהתנשקה עם הנאשם או עם קיריל.

כנותה של המתלוננת בספרה את אירועי אותו היום, גם כאשר הדברים אינם מציגים אותה באור חיובי מלמדת, על מהימנותה של המתלוננת.

המתלוננת לא העצימה את תלונתה. ביחס לשימוש בכוח, תיארה המתלוננת כי הנאשם משך אותה בידיה ותפס אותה בחוזקה בעת שאנס אותה וכי איים עליה, אך לא תיארה שימוש בכוח מעבר לכך ולא ייחסה לנאשם מעשי אלימות שלא היו.

5.2. חיזוקים לעדות המתלוננת

כאמור נמצאו חיזוקים חיצוניים לעדות המתלוננת:

א. חיזוק ממשי לעדותה יש במוצג ת/7 (צילום מסך ההודעות ממכשיר הטלפון הנייד של קטיה שבו מופיעים המסרונים ברוסית ותרגומם לעברית). מסרונים אלה שלחה המתלוננת לקטיה לאחר שהאחרונה עזבה את הדירה. המסרון הראשון הוא בשעה 02:41: "תזמיני משטרה" המסרון השני הוא בשעה 04:01: "אני מבקשת ממך תזמיני משטרה". על פי גרסת המתלוננת, היא שלחה מסרונים לחברתה קטיה, בשתי הזדמנויות במהלך הערב. האחד לאחר שביקשה מהנאשם לעזוב יחד עם קיריל והוא סירב והמסרון הנוסף, לאחר האינוס (עדות המתלוננת בעמ' 29 לפרוט'). כאן המקום לציין, כי כאשר המתלוננת מסרה עדותה במשטרה וסיפרה על המסרונים, היא ציינה כי הם לא נמצאו במכשיר הנייד של המתלוננת. מסרונים אלה נמצאו כאמור, במכשיר הנייד של קטיה. יש לראות בעובדה זו סיוע ותמיכה לעדות המתלוננת, לפיה דרשה מהנאשם ומקיריל שיעזבו את הדירה. קיריל עזב ואילו הנאשם סירב לעזוב וכבר בשלב זה, שלחה מסרון לחברתה קטיה וביקשה ממנה להזמין משטרה. אילו הייתה המתלוננת מקיימת עם הנאשם יחסי מין בהסכמתה ואף ביוזמתה, כגרסת הנאשם, לא הייתה שולחת מסרון זה לקטיה. יודגש כי הנאשם הכחיש שהמתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את הדירה. לגרסתו, הוא זה שביקש מקיריל לעזוב את הדירה כאשר המתלוננת החלה ליזום קיום יחסי מין עימו ואחזה באיבר מינו.

מעדותה של קטיה עולה, כי לא הזמינה משטרה אף שראתה את המסרון הראשון והשיבה עליו, בשעה 02:51 "איך". גם לאחר שקטיה קיבלה את המסרון השני היא לא הזמינה את המשטרה. על פי עדותה של קטיה המתלוננת גם התקשרה אליה בין שני המסרונים. לדברי קטיה: "היא לא הסבירה לי מה קרה וזה, או שבכתה או שצחקה לא הבנתי. אז היא אמרה לי שפשוט הוא שבר את החלון בכניסה וכאילו או שהרביץ לה או שלא הבנתי מה, אז היא אמרה לי אני לא יכולה להגיד לך עכשיו כי עוד מעט משטרה באה אליי" (עמ' 103 לפרוט'). לבקשת בית המשפט שתבהיר את דברי המתלוננת אליה, השיבה קטיה: "או שהרים את הידיים או שאנס" (עמ' 107 לפרוט'). כשנשאלה מדוע לא התקשרה למשטרה, השיבה שהיא מכירה את הנאשם והוא לא מסוגל לאנוס וכי ידעה שהמתלוננת הייתה חברה של הנאשם ונשארה איתו.

יצוין כי קטיה, אשר כאמור לא התקשרה למשטרה על אף בקשתה ותחינתה של המתלוננת במסרונים, גם לא מיהרה לשתף פעולה עם המשטרה. תחילה סירבה להגיע לחקירה במשטרה (עמ' 100 לפרוט') ולאחר מכן גם לא התייצבה לדין בבית המשפט כשהוזמנה לראשונה לעדות והתייצבה רק לאחר שהוצא כנגדה צו הבאה. בהמשך עדותה, בתשובה לשאלות בית המשפט, השיבה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם תפס אותה בידה ו"דפק אותה", כשלדבריה הכוונה לקיום יחסי מין בהסכמה, זאת אף שבחקירתה במשטרה מסרה שהמתלוננת סיפרה לה בשיחה הטלפונית כי הנאשם תקף אותה ואנס אותה (אמרתה של קטיה במשטרה לא הוגשה). הרושם העולה מעדותה של קטיה הוא, כי היא ניסתה לסייע לנאשם ולא דווקא נצמדה לאמת, בין שעשתה זאת מתוך רגשי האשם שחשה בשל כך שלא נענתה לבקשות המתלוננת להזעיק משטרה קודם לאונס ולאחריו ובין מסיבות אחרות, כגון "פשוט לא רציתי בעיות" (עמ' 100 ש' 17).

מכל מקום, ככל שעדותה סותרת את עדות המתלוננת, יש להעדיף את עדות המתלוננת. אציין כי קטיה העידה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם נתן כסף למתלוננת עבור קניית נעלים למתלוננת. המתלוננת הכחישה בעדותה דברים אלה.

כאמור, עדותה של המתלוננת מהימנה עליי במלואה, אך אף אם ניתן היה לקבל עדות קטיה בעניין זה, אין במתן כסף לקניית נעלים במהלך הקשרים שהתחילו בין המתלוננת לנאשם, כדי לפגום בגרסת המתלוננת ביחס לאירוע הנדון. לכל היותר ניתן לראות בכך חיזור של הנאשם אחר המתלוננת ואין בכך כדי להצביע על הסכמה של המתלוננת לקיום יחסי מין עם הנאשם ביום האירוע. גם לא מצאתי שיש בעובדה שהמתלוננת מסרה תחילה כי נפגשה עם הנאשם פעמיים ולא סיפרה על הפגישה בקניון, כדי לפגום במהימנות המתלוננת.

עוד יצוין כי קטיה השיבה בחקירתה הנגדית כי המתלוננת לא סיפרה לה על קיום יחסי מין עם הנאשם קודם לאירוע, כגרסת הנאשם, ואף הנאשם לא סיפר לה על כך.

לדבריה, היא ראתה את הנאשם והמתלוננת כבני זוג. כך שלמעשה, אין סתירה מהותית בין עדות המתלוננת לעדותה של קטיה.

ב. חיזוק נוסף וממשי לעדות המתלוננת יש לראות בסימנים שנותרו על גופה ואשר לגביהם אין לנאשם הסבר, היינו לסימנים בגפיים העליונים, או שהסברו נמצא, כמפורט להלן, בלתי מהימן, ביחס להמטומה בנרתיק המתלוננת. כאמור, המתלוננת נלקחה לבית החולים "סורוקה" על מנת להיבדק. במסמך הרפואי "אנמנזה סיעודית"- ת/2, נכתב תחת "תיאור חבלות חיצוניות":

"המטומות בידיים המטומה בנרתיק".

כמו כן, נערכה חוות דעת רפואית על ידי ד"ר שוהם- ת/1. מחוות הדעת עולה כי החבלות שנמצאו בגופה של המתלוננת מתיישבות עם סיפורה.

בחוות הדעת נכתב בין היתר:

"... הממצאים בגפיים העליונות מתיישבים עם חבלות קלות. מיקום החבלות בזרועה ובאמות יכול להתיישב עם לפיתה/אחיזה כפי שנטען או יכולות לנבוע ממכות ישירות. הממצא בגניטליה יכול להתאים לחבלה קלה. החבלות הקלות יכולות היו להיגרם במועד הנטען."

לסיכום:

הממצאים מתיישבים עם סיפורה של המתלוננת.

הממצאים בידיים ובגניטליה מתיישבים עם חבלות קהות ושיכולות היו להיגרם במועד הנטען" (ת/1 עמ' 2).

5.3. אי - מהימנות הנאשם

עדות הנאשם הותירה עליו רושם שלילי ביותר.

הנאשם הצטייר בעיניי כאדם אגרסיבי וכמי שאינו מסוגל לדחות סיפוקים. גם על פי גרסתו הוא, הוא שבר את דלת הזכוכית בכניסה לבניין בו מתגוררת המתלוננת, לאחר שהשאיר את השעון והמשקפיים שלו בדירת המתלוננת וחזר לקחתם. על פי גרסתו, התקשר למתלוננת בטלפון נייד, אך היא לא ענתה וכשהגיע לבניין הוא וקיריל קראו בקול רם למתלוננת עד ששכנים ביקשו להפסיק זאת, אז שבר את דלת הכניסה ונכנס לבניין.

הסברו של הנאשם לשינוי שחל ביחסה של המתלוננת לאחר שקיימה עימו יחסי מין בהסכמה כגרסתו, כאילו המתלוננת סברה שהוא עזב, לאחר קיום יחסי המין, כדי ללכת לקטיה ולקיים עימה יחסי מין, ועל כן קינאה לו וכעסה עליו על שעזב בניגוד לרצונה - הוא בלתי מהימן ואין לו כל בסיס בחומר הראיות. באותה העת, קטיה הייתה בת זוגו הידועה של יורי ואף אם שכבה לצידו של הנאשם על המיטה בחדר (דירת המתלוננת כולה מכילה חדר אחד ומטבח), קודם לכך שעזבה את הדירה כדי להיפגש עם יורי, לא היה בין קטיה לנאשם דבר, גם לפי גרסת הנאשם.

כאמור אין לנאשם הסבר או הסבר מהימן לסימנים שנמצאו בגופה של המתלוננת, באיבר מינה ובידיה.

כאשר נשאל הנאשם באשר לסימנים שנמצאו בידיה השיב שאולי היא גרמה אותם לעצמה "ועשתה משחק של תיאטרון" (עמ' 165 ש' 28 לפרוט').

באשר להמטומה באיבר מינה של המתלוננת, טען הנאשם כי ייתכן והיא נגרמה מהזזת התחתון של המתלוננת.

התיעוד של הנזקים בגופה של המתלוננת בדיסק ת/1, ואשר בהם צפיתי, לא נראה כמתיישב עם גרסת הנאשם.

המדובר, בין היתר, בהמטומה בולטת לעין בנרתיק. לא סביר בעיניי כי המטומה כזו תגרם בעת קיום יחסי מין מוסכמים.

אשר לטענת הסנגור בדבר יחסי המין "העוצמתיים" אציין כי הנאשם נשאל בחקירתו במשטרה- ת/3 (עמ' 2 ש' 41-42) אם

קיים יחסי מין רגילים או מיוחדים והשיב:

"ש. עשיתם סאדו, מין אנאלי, מין רגיל?

"ת. מה אפשר לעשות? בכוס זיינתי אותה"

מתשובת הנאשם בחקירתו במשטרה, עולה כי יחסי המין היו רגילים ואין בכאלה כדי להשאיר המטומה באיבר מינה של

המתלוננת.

הניסיון של ההגנה לייחס את ההמטומה באיבר מינה של המתלוננת כנובע מיחסי מין "עוצמתיים", לא יצלח.

בחקירתו הנגדית השיב הנאשם תשובות מתחמקות ועל חלק מהשאלות חזר בתשובותיו במקום להשיב עליהן. להלן יובאו

מקצת מאותן תשובות מתחמקות:

בהקשר לכסף שהנאשם טען שנתן למתלוננת, וסיפורו של הנאשם כי חיכה לקבל כסף מאלכסנדרה בערב האירוע, נשאל הנאשם:

"ש. למה לא היה לך כסף?

ת. למה לא היה לי כסף?

ש. כן

ת. למה צריך להיות לי כסף אני אין לי הוצאות". (עמ' 147 לפרוט' ש' 22-25).

וכן ראה עמ' 150 לפרוט':

"ש. או.קיי מה עשית עם הכסף?

ת. מה עשיתי עם הכסף?

ש. כן,

ת. אלפיים נתתי למי שצריך על ההוצאות שלי,"

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחקירתו על כך שמרינה התקשרה אליו בעניין השעון:

"ש. למה לא סיפרת את זה בחקירות שלך במשטרה?

ת. בחקירות?

ש. כן

ת. גם דיברתי ליניב הזה,

ש. גם דיברת על זה?

ת. כן, לחוקר יניב

...

ש. מתי סיפרת את זה ליניב לחוקר?

ת. ליניב?

ש. כן, בחקירה ראשונה שלך?"

5.4. התייחסות ליתר טענות ההגנה

לטענת הסנגור, מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת היה מונח על המיטה מתחת לכרית, קיריל התקשר אל הנאשם ואל המתלוננת במהלך האירוע והמתלוננת לא אמרה לו שהיא בצרה. בעניין זה העידה המתלוננת, כי דיברה עם קיריל פעם אחת, כאשר התקשר, היא השיבה לו שהנאשם ירד עוד מעט, היה זה בשלב שבו דרשה מהנאשם לעזוב את הדירה והיא קיוותה שכך יקרה (עמ' 32-33 לפרוט').

אף אם קיריל התקשר גם במהלך האונס, הרי שעל פי גרסת המתלוננת, המפורטת לעיל, שלפיה הנאשם החזיק את ידיה מעל ראשה, ישב עליה, איים עליה, עולה שהיא לא הייתה במצב שיכלה לענות לטלפון.

אין גם לקבל את טענת הסנגור כאילו תיאורה של המתלוננת הוא בלתי אפשרי, בין היתר, בשל גודלה ומשקלה של המתלוננת שהיא כבדה מהנאשם ויכלה להתנגד לו. המתלוננת העידה, כי בשל השתייה החריפה ששתתה, כוח ההתנגדות שלה נחלש ויש להניח כי גם האיומים שהנאשם איים עליה לבל תצחק פעלו על המתלוננת.

אשר לתמיהות שהעלה הסנגור, כיצד הכניס הנאשם את איבר מינו לפיה של המתלוננת מבלי שהסכימה לכך שהיא המתלוננת לא העידה כי הנאשם פתח את פיה בכוח ומדוע לא נשכה המתלוננת את איבר מינו של הנאשם:

בעניין זה, העידה המתלוננת בחקירתה הנגדית:

"ש. אני אומר לך שאת יכולת גם לסגור את הפה וכאשר גם לא סגרת את הפה גם יכולת לנשוק....

ת. יכולתי באותו רגע אבל לא חשבתי על זה הייתי בפאניקה ובסיטואציה הזאת הגבתי כמו שהגבתי" (עמ' 64 לפרוט').

באשר לבחינת הנסיבות בהתאם לתחושת הקורבן בזמן אמת נאמר:

"בדרך כלל צריך לבחון את הנסיבות לא לפי הגיונו ותבונתו של אדם בגיר, המחליט לאחר מעשה מה הדרך הנכונה אשר צריך היה לנקוט, אלא לפי תחושת קורבן העבירה בזמן אמת. לא צריך להעמיד את המבחן על תבונה לאחר מעשה, אלא על מה שחש והרגיש הקורבן בעת ביצוע המעשה והשמעת האיום." (ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח (1) 302 להלן: "פרשת בארי")

כאמור, הנאשם הכחיש עצם קיום מין אוראלי עם המתלוננת וגם מסיבה זו אין מקום לתמיהות בעניין זה שכן אין טענה שיחסי המין האוראליים התקיימו בהסכמת המתלוננת ואין סיבה שהמתלוננת תעיד גם על כך אלמלא אכן התקיימו כפי שהעידה.

אשר לתמיהה שהעלה הסנגור, לפיה המתלוננת לא הצליחה למנוע את מעשי האונס, אך הצליחה למנוע מהנאשם לזרוק את המכשיר הנייד שלה מבעד לחלון - נראה כי אין מדובר באותה סיטואציה. במצב בו הייתה המתלוננת בזמן האונס, הנאשם ישב עליה ואחז בידה מעל ראשה וכן איים עליה שיפגע בגופה.

לעומת זאת, בסיטואציה השנייה, המתלוננת כבר קמה ועמדה על רגליה, כך שיכלה להיאבק בנאשם ולמנוע ממנו לזרוק את מכשירה הנייד.

בעניין התנהלות המתלוננת עם גברים אחרים, עימם קיימה המתלוננת יחסי מין מרצונה וטענת הסנגור כי המתלוננת משתמשת במיניות שלה לצרכיה, לא מצאתי שיש להתנהלות זו רלוונטיות לענייננו.

ביחס לקיום היחסים עם סרגיי, חברה לשעבר של המתלוננת שהיה נשוי בעת קשריו עם המתלוננת, העידה המתלוננת כי שאלה אותו אם הוא מוכן להיות אבא, כדי לבחון את רגשותיו כלפיה ואת נכונותו לעזוב את אשתו והכחישה את הטענה כי ניסתה לסחוט אותו בטענה שהיא כביכול בהריון וזקוקה להפלה.

אשר לסמיר ויורי, עמם אישרה המתלוננת כי היו לה קשרים מיניים, בעניין זה יפים הדברים שנאמרו בפרשת בארי מפי הנשיא שמגר:

" השיטה שלפיה מעביר הסניגור, כאילו בסרט נע, את ההיסטוריה של חייה המיניים של מתלוננת כלשהי כבר איננה מקובלת ואיננה מותרת....

...הניסיון להוכיח חפותו של אנס על-ידי העלאת פרשיות על קיום יחסי מין מרצון עם גבר אחר, שב ועולה בבתי המשפט. הוא נועד להטות את ההכרעה מן הנושא העומד לדיון, על-ידי הניסיון לשכנע כי אישה השוכבת עם פלוני מרצונה יוצרת בכך תשתית ראייתית שלפיה היא מסכימה לשכב גם עם פלמוני ואלמוני. זהו ניסיון שלא יצלח וראוי הוא שיידחה מכול וכול."

אשר לטענת הסנגור בדבר מחדלה של המאשימה לחקור את סמיר- חברה לשעבר של המתלוננת אשר הזעיק את המשטרה, אכן ראוי היה כי המשטרה תגבה עדות מסמיר וככל הנראה הדבר לא נעשה שכן הוא לא הובא לעדות מטעם המאשימה, אך לא מצאתי שיש בכך כדי לסייע להגנה וליצור ספק סביר באשמת הנאשם או ליצור ספק כלשהו במהימנות המתלוננת והתייחסתי לכך לעיל.

לאור כל האמור לעיל ועל יסוד עדותה המהימנה של המתלוננת, הנתמכת כמפורט לעיל בראיות נוספות, ובדחותי בחוסר אמון את עדות הנאשם, אציע לחבריי הנכבדים, להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

חני סלוטקי, שופטת

השופט מ. לוי:

1. אני מסכים לתוצאה שאליה הגיעה חברתי האב"ד, השופטת ח' סלוטקי, ולממצאי המהימנות הכלולים בחוות דעתה המפורטת וכן למסקנותיה, בנתון לאמור להלן.
עם זאת, ברצוני להוסיף הערות אחדות.
2. כידוע, בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירות מין, לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, בלא צורך בתוספת ראייתית, ובלבד שיפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו (סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"); כן ראו למשל: ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב (4) 45, 51-48; ע"פ 2864/01 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 315).
3. עדותה של המתלוננת הייתה כנה ומהימנה גם בעיניי, וכך גם עדותה של השוטרת מרינה בלוב. לעומת זאת, עדותה של קטיה אליג'נוב (להלן: "קטיה") הייתה מגמתית, וגם אני, כחברתי השופטת סלוטקי, סבור כי מקום שקיימות סתירות בין העדות של המתלוננת לבין העדות של קטיה, יש להעדיף ללא היסוס את עדותה של המתלוננת.
מנגד, עדות הנאשם הייתה בלתי מהימנה לחלוטין גם בעיניי.
4. הגם שכאמור אין צורך בתוספת ראייתית לעדות המתלוננת, במקרה דנן קיימים חיזוקים אחדים לעדותה.
כפי שציננה בצדק חברתי השופטת סלוטקי בחוות דעתה, לעדות המתלוננת חיזוקים חיצוניים: תוכן המוצג ת/7 (צילום מסך ההודעות ממכשיר הטלפון הנייד של קטיה), ובו שני מסרונים ששלחה המתלוננת לקטיה בזמן אמת, במועד מושא כתב האישום, שבהם ביקשה כי קטיה תזמין משטרה; והחבלות שנמצאו בגופה של המתלוננת, לרבות באיבר מינה ("המטומה בנרתיק"), כמפורט בחוות הדעת ובמסמכים הרפואיים ת/1-2, שלגביהם אין לנאשם הסבר סביר ומהימן.
5. בנוסף לכך, למעשה, לפנינו מקרה מובהק של תלונה מיידית מצד המתלוננת, תחילה עוד במהלך האירוע באמצעות המסרונים הנ"ל, ובסמוך לאחר מכן, בשיחה של המתלוננת עם השוטרת בלוב, כמצוין בעדותה של השוטרת בלוב ובדוח הפעולה נ/3. כמו כן, יש בדוח הפעולה נ/3 ובעדותה של השוטרת בלוב ראייה מהימנה על מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע מושא האישום. על המשמעות הראייתית של מצבו הנפשי של קורבן עבירת מין, במיוחד בסמוך לאחר ביצוע העבירה, ראו למשל והשוו: ע"פ 147/79 קובו נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3), 721, בפסקה 6; ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 648, 693-694; ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, בפסקה 29 בעמ' 234; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל (5/2/04), בפסקה 11; ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24/7/06), בפסקה יא; ע"פ 5739/03 אזולאי נ' מדינת ישראל (26/3/07), בפסקה ח.3; ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (7/9/10), בפסקה 73; ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל (23/11/09), בפסקה 81; ואילו על המשמעות הראייתית של תלונה מיידית, במיוחד בעבירות מין, ראו למשל והשוו: ע"פ 4408/05 פילטוב נ' מדינת ישראל (27/2/06); ע"פ 4930/07 טולדו נ' מדינת ישראל (10/12/09).

6. אמנם, מבחינה רציונאלית ניתן היה לומר כי גרסתה של המתלוננת מעוררת תמיהות, למשל בכך שהנאשם החדיר את איבר מינו לפיה בניגוד לרצונה ובכך שלא סגרה את פיה ולא ניסתה לנשוק את איבר מינו. כמו כן, אמנם כפי שהדגיש ב"כ הנאשם, המתלוננת היא בעלת מבנה גוף בריא ואילו הנאשם הוא רזה, ולכן מתעוררת לכאורה תמיהה כיצד המתלוננת לא יכלה להתנגד למעשיו של הנאשם ולמנוע אותם.

אולם, כפי שנקבע בפסיקה וכפי שציינה בצדק חברתי השופטת סלוטקי, אין לבחון את גרסתה (המהימנה) של המתלוננת במבחן של תבונה לאחר מעשה אלא בהתאם לתחושת הקורבן בזמן אמת, בשים לב למכלול הנסיבות. במקרה דנן, אין חולק כי האירוע מושא כתב האישום היה בשעת לילה מאוחרת, לאחר שהמתלוננת שתתה משקאות אלכוהוליים, וכפי שהעידה המתלוננת היא הייתה "בפאניקה".

כמו כן, כפי שציינה השופטת סלוטקי, התרשמנו באופן בלתי אמצעי מהנאשם כאדם תוקפן. בנסיבות כוללות אלה, חרף התמיהות העולות על פני הדברים מניתוח רציונאלי גרידא של גרסת המתלוננת, אין בהן כדי לפגום במהימנות גרסתה.

בנוסף לכך, הגם שהיו אי התאמות אחדות בגרסת התביעה, אין בגרסת המתלוננת סתירות מהותיות הנוגעות לליבת המעשים מושא כתב האישום.

כידוע, אין די באי-התאמות קלות או בסתירות שאינן מהותיות כדי לקעקע את גרסת המתלונן, כי אם יש לבחון את ליבת הגרסה וכן האם המקשה כולה היא אמינה מעבר לספק סביר; זאת, במיוחד כשמדובר באירוע טראומתי, שלגביו הדיוק אינו תמיד אפשרי, ובשים לב גם למצבה הנפשי של המתלוננת ולכך שכאמור הייתה לאחר שתייה של משקאות אלכוהוליים (ראו סעיף 57 לפקודת הראיות; וראו והשוו: ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317, 323 (1993); ע"פ 993/00 הנ"ל בעניין נור, בעמ' 220, בפסקה 28; ע"פ 7874/04 חסיד נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (16/2/05); ע"פ 9908/04 נסר אלדין נ' מדינת ישראל (31/7/06), בפסקה 13; ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8/1/07); ע"פ 682/09 מדינת ישראל נ' פלוני (12/5/11)).

7. כאמור, תלונתה המיידית של המתלוננת מחזקת את גרסתה, וזאת בשים לב גם לכך שאין לנאשם הסבר סביר ומהימן מדוע לטענתו המתלוננת טופלת עליו עלילת שווא, כפי שלמעשה גם השופטת סלוטקי ציינה בפסקה 5.3 בחוות דעתה. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת הוא, אפוא, העדר מניע מצד המתלוננת להעליל על הנאשם.

כידוע, העדרו של מניע שיגרום למתלונן לבדות סיפור שאין בו כדי להועיל לו, מוסיף נדבך נוסף לטובת קבלת גרסתו ומחזק את ראיות התביעה (ראו למשל והשוו: ע"פ 4127/94 קזמוס נ' מדינת ישראל (29/10/95), בפסקה 13; ע"פ 7540/02 כליב נ' מדינת ישראל (27/10/03), בפסקה 7; ע"פ 7874/04 הנ"ל בעניין חסיד, בפסקה 5).

8. בסופו של יום, יש לבחון את התמונה הראייתית הכוללת - את גרסת המתלוננת ואת הראיות האחרות התומכות בה; ומנגד, את גרסת ההגנה - והשאלה המכרעת היא האם הצליחה התביעה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר אם לאו.

9. כידוע, אין די בהעלאת ספק סתמי או ערטילאי על מנת לעורר את הספק הסביר הנדרש לשם זיכויו של נאשם מעבירה פלילית, כי אם נדרש ספק רציונאלי וממשי, שיש לו אחיזה ממשית ומהימנה בחומר הראיות (ראו, למשל: דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אלעביד, פ"ד נא(1) 736, 817-818, 859; ע"פ 2316/98 סויסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 797; עניין נור הנ"ל, בפסקה 32, בעמ' 237-238; ע"פ 5793/02 דוד נ' מדינת ישראל (27/10/03), בפסקה 6; ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25/1/07), בפסקה 49 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה).

במקרה שלפנינו לא הצביעה ההגנה על ספק סביר כלשהו באשמת הנאשם.
10. אשר על כן, גם אני בדעה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת על בסיס העובדות הנטענות בכתב האישום, שהוכחו מעבר לכל ספק סביר.

מרדכי לוי, שופט

השופט א. חזק:

אני מסכים לאמור בחוות דעתה של השופטת סלוטקי ולאמור בחוות דעתו של השופט לוי.

אריאל חזק, שופט

אשר על כן, ולאחר שהוכחה במידה הנדרשת בפלילים אשמת הנאשם, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד סיון תשע"ג, 02 יוני 2013, במעמד הצדדים